

sikkert uforsvarligt at lade det blive ved at gaa. Det er jo muligt, at Kommissionen ikke netop nøjagtigt har truffet det rette; men dette kan blive Genstand for Udvalgsbehandling.

Man har ment, at det vilde være betryggende overfor Befolkningen, om der bestod en nærmere Forbindelse mellem Hospitalsdirektionen og Befolkningen gennem dens Repræsentation i Rigsdagen; man har derfor foreslaaet Oprettelsen af et Slags Tilsynsraad, i hvilket 4 Rigsdagsmænd skulde have Sæde. Det vil forhaabentlig vise sig at være en tilfredsstillende Foranstaltning. Jeg er imidlertid ikke vis paa, at det er ganske rigtigt, som § 7, 2det Stykke, er formuleret. Jeg tror ikke, at man efter det vil kunne vælge 2 Rigsdagsmænd af Folketinget og 2 af Landstinget. Jeg vilde mene, at der blot skulde staa, at det var 4 Rigsdagsmænd.

Med disse Cid skal jeg anbefale, at Lovforslaget faar en velvillig Behandling i et Udvalg ligesom ogsaa det andet Lovforslag angaaende Lønningerne.

Hegelund-Lange: Jeg ønsker at gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det ærede Medlem var ikke blot inde paa Lovforslaget, men ogsaa ret dybt inde paa Medicinalkommissionens Betænkning, og han fremkom her med en ret gennemgribende og overlegen Kritik. Denne Kritik var ganske upolitisk, det vil jeg straks understrege, thi den ramte f. Eks. det ærede Medlems Partifælle Hr. Landstingsmand Piper lige saa stærkt som noget andet Medlem. Det var, om jeg maa sige, en Kritik, der udsprang af den fuldkomne personlige Overlegenhed, der rammer til alle Sider, undtagen maaske akkurat til vedkommendes egen Side. Tidspunktet er dog ikke nu til at gaa ind paa en nærmere Drøftelse af Medicinalkommissionens Betænkning og dens mere eller mindre logiske eller nøjagtige Affattelse. Men da jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem bliver Medlem af det kommende Udvalg, skal jeg med Hensyn til et lille Forsvar paa egne saavel som paa Hr. Landstingsmand Pipers Vegne dør være fuldkommen til Tjeneste.

Justitsministeren (Rytter): Det glæder mig at se, at der fra alle Partiers Side er Enighed om Lovforslagets Tendens, saaledes at man vil tilstræbe at faa en Centralisering af den Virksomhed, der hidtil har været henlagt under forskellige Myndigheder. Jeg haaber derfor ogsaa, at det skal kunne lykkes at blive enig.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel begyndte med at fremsætte en filosofisk Betragtning om, hvorvidt de mange Love var nyttige eller ej. Jeg skal ikke indlade mig dybt derpaa. Det er et meget debatteret Spørgsmaal, om man skal have mange eller faa Love. Jeg er for øvrigt enig med det ærede Medlem i, at man skal have faa Love, og jeg haaber ogsaa, vi skal komme til det kun at have faa Love. For saa vidt er vi altsaa enige. Men naar det ærede Medlem saa vil have saa mange Detailregler ind i disse Love som muligt, blev jeg noget overrasket. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem optræder vel meget som Diktator, naar han siger: „Vi maa blive enige, og hvis vi ikke bliver det, er Lovforslaget ikke meget værd“. Det forekommer mig nemlig, at Medicinalkommissionen har opnaaet et godt Kompromis, naar den siger: Nu maa vi i øvrigt overlade Administrationen at gennemføre dette Lovforslag godt. Hvis det ærede Medlem kunde faa sine Tanker gennemført absolut — vel at mærke: jeg gaar ud fra, at det er de bedste —, og hvis han kunde faa de andre Partier til at bøje sig i dyb Ærbødighed for de af ham fremsatte Anskuelser, var det maaske brillant, at alt det kom til at staa i Lovene. Men vi lever nu en Gang i et parlamentarisk Land, hvor der bestaar forskellige Partier, og vi maa derfor se at forhandle os til Rette. Et Lovforslag kan derfor kun fastsættes i store Rammer, og man maa overlade Administrationen nogenlunde at klare de Vanskeligheder, der er.

Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa en Kritik af Lovforslagets enkelte Bestemmelser, og jeg synes, at han navnlig pointerede, at han var uhyre overrasket. Men naar det ærede Medlem saa læste op, hvad det var, han var overrasket over, synes jeg egentlig, det svandt noget ind. F. Eks. med Hensyn til § 6 var det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, noget overrasket over, at vedkommende kan af Politiet kræve den fornødne Bistand til Undersøgelsens Gennemførelse. Jeg er glad ved, at det staa i Lovforslaget; derved giver man nemlig vedkommende en Ret til direkte at gaa til Politiet. Hvis det ikke stod der, saa har, ved det ærede Medlem, vedkommende ikke denne Ret til at gaa direkte til Politiet. For mig er selve Lovforslaget det vigtigste, men det kan jo være, at det er nogle mere eller mindre tilfældige Udtalelser i Motiverne, der for det ærede Medlem er det afgørende.

Naar det ærede Medlem siger — saaledes forstod jeg ham —, at her kommer vi